

fastsættes ved „Bedtagten“. Da denne — ligesom de ovenfor omtalte Modifikationsbestemmelser i „Ordningerne“ — først faar Gylldighed ved at bifaldes af Ministeriet, vil dette selvfølgelig, ved de til dets Naadighed staaende sagkyndige Medhjelpere, paase, at disse Lempelser eller Afvigelser fra § 58 ikke medfører en Omgaaen af, hvad der ved Loven er tilfigtet. — Derimod har Udvalget ikke ment, at der i Reglen vil være Grund til at beskytte Havfiskene, selv ikke de i Fjordene indtrængende og der legende, i deres Legetid. Ikke alene vilde et Forbud af denne Art ramme Fangsten af disse Fiske i en Del af den Tid, da de afgive den bedste Føde og Vare, men tilbets ogsaa netop paa den Tid, da de nærme sig Kysten paa en saadan Maade og i saadan Mængde, at deres Fangst overhovedet er mulig og økonomisk lønnende; men tillige gydes Kogn og Mælte, saa vidt man nu veed, af de fleste Havfiske, der have større økonomisk Betydning, i Modsætning til Ferskvandsfiskene, under saadanne Omstændigheder, at Fiskeriet ikke derpaa kan udøve saa forstyrrende en Indflydelse, og man synes endelig i det Hele at turde gjøre Regning paa, at disse Fiskes store naturlige Frugtbarhed og den Lethed, hvormed i det Hele Omsetningen — Udvæjningen mellem lokal Fiskefyldte og Fiskemangel — kan foregaa i Havet, vil kunne bøde paa det Tab, Fiskerigdommen maatte lide ved Gynckens lokale Opfiskning.

Man har derfor troet, at kunne indskrænke sig til i § 49 at aabne Udgang til i Bedtagterne at faa optaget en Fædetid ogsaa for flere eller færre af disse Fiske, hvor der maatte være Stemning derfor, eller hvor Erfaringen eller særlige Forhold maatte tale for, at Forsøget burde anstilles.

§ 59. Her kan henvises til, hvad ovenfor er bemærket til § 10.

§§ 60—65. Naar et Fiskeri i sælles Bunde, der tilhøre flere, skal drives rationelt, saaledes at det ikke blot stadig giver et Udbytte, men at det endog i Tidernes Løb forbedres, da maa der have en bestemt Ordning for Fiskeriets Drift, hvorved Enhvers Ret til at fiske saaledes bestemmes og begrænses, at ikke den Enkelte ved sin Fremgangsmaade skal flade det Hele. Den Enkelte kan fordrø, at han nyder en forholdsvis Andel med de andre Gjere i Fiskeriets Udbytte, men han kan ikke paastaa Ret til at udøve Fiskeriet i sin Del af det sælles Band efter eget Godtbefindende, naar Fiskeriet derved ødelægges, eller, selv om det ikke gaar saa vidt, det dog holdes nede paa et Udviklingsstrin, som det efter de lokale Forhold langt kunde overstride. Lovgivningen bør formentlig give Udgang til Fastsættelse af sliche Ordninger, forsaavidt nogen af de Fiskeriberettigede ønsker en saadan til Bevaring og Udvikling af hans Fiskeri.

Det er selvfølgelig umuligt i Loven selv at fastsætte sliche Ordninger, der maa bygges paa Hensynet til en Mængde særlige lokale Forhold og Omstændigheder. Det er formentlig heller ikke rigtigt at lægge deres Udfærdigelse i Administrationens Haand, saaledes som foreslaaet med Hensyn til Bedtagter for Havfiskeriet, idet Ferskvandsfiskeriet tilkommer de Vedkommende isølge deres Privatejendomsret, saa at Spørgsmaalet kun gaar ud paa at erholde Statsmagtens Hjælp til en Ordning af rent private Interesser, medens der ved Havfiskeriet foreligger et Forhold af væsentlig offentligretlig Karakter. Forholdet er nærmest ligt med de Forhold, der finde Steed ved Spørgsmaal om Bandlebs Afbenyttelse i Agerbrugets Interesse, Bandlebs Regulering, Bandlebsanlæg o. s. v., og Ordningen for Fiskeridriften bør formentlig derfor rettest fastsættes paa lignende Maade, som er foreskrevet for disse Forhold. Vi have derfor foreslaaet, at Fiskeri-Ordningerne fastsættes ved særegne Fiskerikommissioner, der i det Hele have at fungere paa samme Maade som Landvæsenkommissionerne. Naar vi ikke have indskrænket os til at henvise Sagerne til Landvæsenkommissionerne, saaledes som det skete i det Rigsdagen i 1867 forelagte Forslag til Lov om Udgangen til at drive Fiskeri og om sammes Udøvelse, da er det begrundet i, at vi paa ingen Maade kunne anse Landvæsenkommissionerne for tilstrækkelig kyndige i de Spørgsmaal, som foreligge ved en Fiskeriordning. Der maa hertil beskikkes Mænd, der have ikke blot praktisk Kjenndskab til, hvorledes Fisk fanges, men ogsaa Kjenndskab til Fiskens Levevis og Betingelserne for et Fiskeris Udvikling. Vi ere forberedte paa den Indvendning mod vort Forslag, at det synes overdrevent og unødvendigt at foreskrive et saadant Apparat som Fiskerikommissioner, en hel ny Autoritet, for Ferskvandsfiskeriernes Skuld. Men vi maa da hertil bemærke, dels, at Apparatet hverken er saa stort eller vil vise sig saa besværligt, som det ser ud til, da Fiskerikommissionerne, der forholdsvis ikke ville udkræve mange Medlemmer, utvivlsomt ville arbejde lige saa let som Landvæsenkommissionerne, og Befolkningen jo nutildags er vel kjenndt med denne Institution og dens Virkemaade, dels, at man ikke maa dømme efter Fiskeriets nuværende Standpunkt, da Maalet jo netop skulde være at udvikle dette saaledes, at det blev ligesaa rigt, som det nu er fattigt, og det er vor Overbevisning, at Ferskvandsfiskeriet ved en fornuftig Drift vil kunne komme til at yde et ret godt Bidrag til Folkets Erhvervsstiller.

De enkelte Bestemmelser i disse Paragrafer behøve formentlig ikke nærmere Motivering. — Naar det i § 63 er tilladt, at Fiskeriordningen omfatter en Del af Stranden udfor det paagjældende Bandlebs Udmunding i Havet, da er det en Selsølge, at Havfiskerne — trods Havfiskeriets Frihed og de herom iøvrigt gjældende Bestemmelser — maa respektere den trufne Ordning. Denne